

Jakub Klíma

13 let

Na planetě Kaar žil kluk jménem Lurk. Měl hnědé vlasy a modré oči. Bydlel se svou rodinou v přístavním městě Lingmar. V tomto městě střežili Kaarský poklad, Artefakt pradávnej civilizace, který hlídala bezpečnostní agentura Lurkova tatínka. Artefakt byl velice vzácný, i když nikdo přesně nevěděl, na co a kdy by se měl použít. Chlapcova zvědavost a velká nebojácnost občas znepokojovala jeho rodiče, a proto tatínek vymýšlel různé aktivity, akční výlety, aby se hoch zabavil. Velice rád jezdil s tatínkem na moře. Otec ho učil kormidlovat a zacházet se zbraněmi, protože on byl nástupcem rodinné bezpečnostní agentury. Tatínek byl Lurkův vzor, až vyroste, přál by si být jako on. Chlapec se rychle učil, už dokázal sám řídit loď a také se ubránit. Vždy se vítězně usmíval a jeho oči zářily štěstím, když se něco nového naučil. Tatínek vždy říkával: „Rychle se učíš, chlapče. Z tebe jednou něco bude.“

Na této planetě, ve stejném městě, kde žil Lurk, také bydlel muž, který neměl dobrou pověst. Jmenoval se Kazek. Už od malička tento zloduch prováděl různé hrůznosti všem kolem sebe a byly s ním velké problémy. Nebyl vysokého vzrůstu, spíše menší vychrtlé postavy, odpuzoval i jeho zjizvený obličej, řídké vlasy a křivé zuby, o které vůbec nepečoval. Zloba, zákeřnost a manipulace, kterou způsoboval, se šířila do podvědomí lidí široko daleko až za hranice města. Tento problémový muž byl vychován v rodině, kde neznali kouzelná slova jako prosím, děkuji, dobrý den, omlouvám se, lituji. Ve společnosti, kde se Kazek pohyboval, se šířila krutost, chamtivost, zákeřnost a hlavně strach. Neměl vůbec žádné přátelé, kamarády. Cílem bylo vždy uškodit, zničit a vlastnit vše, co si umanol. Už jako malý chlapec přišel na dětské hřiště se záměrem škodit a zničit. Rychlým krokem přispěchal na místo, kde si děti hrály. Kazekův obličej zrudl, vycenil zuby a hlasitým křikem vykřikl: „Okamžitě zmizte. Nebo bude zle. Tady můžu jenom já.“ Děti se lekly, vystrašené a zděšeně utekly domů. Kazek měl radost z toho, jak všichni rychle odešli a liboval si, že z něho mají strach. Jak dospíval, jeho touha po moci, vlastnění a ničení rostla. Čím větší strach vzbuzoval u ostatních, tím sílila jeho moc. Jednou večer znovu přemýšlel, co ještě nemá a kde by mohl uškodit. Napadlo ho: „Zničím, zamořím planetu Kaar. Obelstím bezpečnostní agenturu a ukradnu záhadný Artefakt. Potom si vybuduji novou planetu a tam mi budou všichni sloužit!“

Jednoho slunečného dne se Lurk se svým otcem rozhodli, že vyrazí na moře. Hladina byla klidná, třpytila se, jedna vlnka střídal druhou. Průzračná voda odkrývala shluk prohánějících se ryb kolem lodi. „To je krásný den,“ pomyslel si Lurk. Chlapec se chopil kormidla a pomalým, ale jistým otáčením směřoval loď kolem nedalekých útesů. Spokojený tatínek odpočíval. Hřejivé slunce a houpání vln ho uspávalo. Tiše podřimoval. Zato Lurk dával pozor a plně se soustředil na poklidnou jízdu. Jeho vlasy lehce vlály, protože si vítr s nimi pohrával a loď plula správným směrem lehce po hladině. Po chvíli chlapce přepadla zvláštní tíseň, které věnoval pozornost, protože vždy se něco přihodilo, když takový pocit měl. A pak se to stalo. Loď prudce narazila do něčeho tvrdého. Najednou hladina moře nebyla tak

průzračná, naopak zčernala, zapáchala a po hladině plavalo spoustu odpadků, sudů a mezi nimi si vlny pohrávaly s nehybnými rybami. „Tatínku, vstávej!“ vykřikl chlapec. „Něco zlého se děje. Moře je zanešené a znečištěné. Všude spousta mrtvých ryb.“ Muž leknutím prudce trhnul hlavou. Otevřel oči a nestačil se divit. Ještě rozespalým hlasem se zeptal: „Co se děje, synku?“ Chlapec znovu vykřikl: „Podívej se honem. Moře je znečištěné.“ To už byl tatínek plně při vědomí, rozhlédl se kolem sebe a zavelel: „Rychle, Lurku, otoč kormidlo, musíme plout hned domů. Zjistíme, co se stalo.“ Chlapec poslechl, kormidlem loď nasměřoval k mělčině na souš. Plavba trvala dlouho, protože přes nečistoty a odpadky nemohl hoch s lodí nic dělat, rychleji nešlo plout. Když se blížili k přístavu, spatřili hrozné věci. Všude mrtvé ryby, plovoucí odpadky pokrývaly celou hladinu. Z té dálky viděli, že na souši to nebylo o nic lepší, samé odpadky a špína. Po celou plavbu cítili závan mrtvolného zápachu z ryb.

Na obzoru rozeznávali na souši v přístavu nějakého muže, který jim dával znamení, mával a něco křičel. Lurk neslyšel, co ten pán volá, ale tušil, že je zle. Tatínek moc dobře znal onoho muže, byl to jeho zaměstnanec z bezpečností agentury. „Artefakt“! Blesklo tatínkovi hlavou. Ten muž z dálky roztřeseným hlasem volal: „Zaútočil na nás Kazek a zamořil nejen naše město Lingmar, ale také moře, souš a vlastně celou planetu. Zmizel Kaarský poklad.“ Tatínek se smutně podíval, ale vzápětí byla vidět v jeho očích bojovnost a odvaha. „Nastal tvůj čas, chlapče. Všechno, co jsem Tě učil, teď budeš muset použít. Připrav si zbraň a ukaž svoji odvahu a nebojácnost. Musíme zachránit město. Dám Ti důležitou radu. Nenech se vyprovokovat, napoj se do svého středu, bojuj čestně. Zbraň použij, jen když Ti půjde o život. A pamatuj, že tady jde o záchranu planety.“ Lurkovi se honilo hlavou všechno možné, co musí udělat, jestli to zvládne, ale protože byl odvážný, obavy rychle zahnal v mysli. Po malém zaváhání odvážně pronesl: „Zvládnou to, tati. Zachráním naši krásnou planetu Kaar.“

Zloduch Kazek se radoval, jak se mu podařilo zamořit celou planetu, přelstít bezpečností agenturu a zmocnit se pokladu. Rychle a zbaběle se chystal opustit město Lingmar. Přemýšlel, kam ukradený poklad ukryje a jak ho vlastně použije. Artefakt byla zvláštní křišťálová, třpytivá věc. Připomínala velký drahokam s tajemnou energií uvnitř. Přesně nikdo nevěděl, proč je ta věc tak důležitá a proč ji zanechala pradávna civilizace právě ve městě Lingmar. Zloduch byl chamtivý a myslel si, že mu ten křišťál přinese bohatství. „Budu bohatý, hodně bohatý,“ řekl si pro sebe zákeřný a zlý Kazek. „Vybuduji si novou planetu a pomocí tohoto pokladu si podmaním všechny a udělám z nich sluhy.“ Jenomže nepředpokládal, že odvážný chlapec Lurk mu překazí všechny plány. Zloduch se chystal ukrást loď v přístavu, ale chytrý a rychlý Lurk už na něho čekal ukrytý v podpalubí, protože mu muž z agentury prozradil, že zločince viděl jít směrem k přístavu. Jen co vstoupil zloděj na palubu lodi, chlapec hbitým skokem Kazekovi zkrřížil cestu. „Stůj!“ vykřikl chlapec. Překvapený muž, chraplavým hlasem vyjeknul: „Co? Tak malý chlapec se mi staví do cesty?“ Překvapení vyústilo v hlučný smích. To jeho řehotání se linulo po celém přístavu. Zloduchova reakce Lurka trochu překvapila a na chvíli znejistěl. Vzápětí si ale vzpomněl na tatínkovy rady, napojil se na svůj střed, zklidnil se a tím získal větší odvahu. Poté vykřikl: „Dej mi ten Artefakt, Kazeku!“ Vychrtlý, kostnatý muž s jizvenou tváří se otočil a zákeřně pravou rukou vytasil nůž proti chlapci. Jenomže

jeho vratký postoj způsobil, že křišťálový poklad upustil. Hbitý Lurk přiskočil a Artefakt chytil. Jakmile se křišťál dotknul Lurkových rukou, roztříštil se na malé třpytivé částečky. Jeho tajemná energie vytrysknula na přístav, město Lingmar, na celou planetu. Ta zázračná energie zaplavila nebe, moře a každé zákoutí planety Kaar. Rozpustila všechny nečistoty, odpadky, ropné skvrny a projasnila vše, co jí přišlo do cesty. Rozpustila vše špatné a negativní, znamenalo to konec zloducha Kazeka.

Lurk stál opařený úžasem. Probralo ho až tatínkovo veselé volání: „Lurku, Lurku.“ Volal pyšný táta. „Dokázal si to. Jsem na tebe, tak hrdý. Zachránil jsi naši krásnou planetu.“ Lurk si v té chvíli uvědomil, co ho tatínek naučil. Pamatoval si jeho poslední slova před započatým bojem, uvědomil si dobrou radu nad zlato - napojit se na svůj střed a věřit si, že to dokáže. Chlapec jen tiše odpověděl: „Vždyť je to díky tobě, tatínku. Vždycky jsem chtěl být jako ty.“